

DE KLUIZENARES VAN DE SINT-PIETERSTOREN IN OOSTENDE.....

Pierre Claes

14 maart 1459...

de zee streelde zacht het strand van Oostende. De vroege zon en de nevels gaven deze windloze ochtend een opvallend rustig gevoel. Enkele meters van de vloedlijn stond de wat zwaar uitgevallen toren van een klein bouwvallig kerkje. Samen met deze kleine Sint-Pieterskerk waren er nog enkele vissershuisjes door het graven van een haven in 1445 praktisch van de rest van de stad afgesneden.

Precies in één van die huisjes werd er die nacht een meisje geboren dat de naam Anna kreeg. Haar vader die de haringvisserij op een korver had verlaten, ten gevolge van een ongeval, zou nu werk vinden in het haringkaken aan de wal. Voor de zeevisserij van Oostende brak er immers een gouden tijd aan, en de uitbreiding van de stad liet dan ook niet meer op zich wachten.

Het oude gedeelte van de stad werd sedert 1445 niet meer als bewoonbaar beschouwd ten gevolge van overstromingen. De kerk stond er meermaals tot 3 voet onder water. Mede door deze teloorgang enerzijds en de uitbreiding van de stad anderzijds moest er een oplossing gevonden worden om de brave Oostendse zielen een deftig gebedshuis te geven.

Het was in 1446 dat de beslissing werd genomen om de door "kwade geesten" bewoonde kerk af te breken. Er werd uitgekeken naar een veiliger en hoger gelegen plaats om een nieuwe kerk te bouwen. Die werd gevonden even ten zuiden van de stad. Voor het aanvullen van deze grond werd er helaas afbraakmateriaal gebruikt van de oude kerk en zo kon ongemerkt de geest van een zekere Hekate zich met de nieuwe grond vermengen. Meer onrust kwam er voor Hekate toen op 19 juli 1478 de bisschop van Sarepta naar Oostende kwam en de grond waar de St.-Pieterskerk gebouwd zou worden met gewijd water besprenkelde. De verschrikte en door de spatten van gewijd water verbrande duivel doolde de hele nacht rond de bouwplaats. Lang zou haar vernedering echter niet duren, al 's anderendaags zag zij hoe de toekomstige pastoor der nieuwe kerk een vijfden en helaas ongewijde steen toevoegde aan de vier in gouden en zilveren moortel gemetselde stenen. En het was aan deze vijfde steen dat Hekate zich vastklampte en zich liet insluiten in de toren.....

Jaren gingen voorbij..... Anna had een jeugd gehad zoals alle in deze jaren geboren meisjes. Gelukkige en minder gelukkige momenten waren aan haar twintig eerste levensjaren voorbijgegaan; haar vader stierf toen ze 15 was, maar het ergste was dat haar moeder sinds die tijd haar geheugen had verloren. Zodoende kwam Anna praktisch alleen op de wereld te staan.....

De dag waarop haar moeder stierf, één van de eerste winterdagen van 1484, besloot Anna zichzelf aan de kerk te offeren. Ze werd op 8 december van 1484 als kluizenares in de St.-Pieterskerk geïnstalleerd door de deken van Oudenburg. Enkele dagen later zou zij daar in haar cel de duivel Hekate leren kennen, die met haar listige en kwade bedoelingen Anna op de proef stelde.

Drie jaren zou de kluizenares die toen pas 28 geworden was, ontterende en verleidende toestanden met de duivel moeten ondergaan. Hekate slaagde er in Anna vernederd en uitgeput te laten rotten in haar cel. Haar geest ontsnapte uit het levenloze lichaam en aan de hemelpoort gekomen vertelde ze aan Sint-Pieter over de aanwezigheid van de kwelgeest in de kerk. Hekate, verlost van de kluizenares, kon nu vrij haar vernielende en voor heel Oostende kwellende streken voortzetten.

In 1489 zaaide ze grote vernieling over heel de stad. Maar St.-Pieter liet de Oostendenaars in 1493 de kerk helemaal herstellen. De jacht op de kwade geest werd voortgezet tot 1501, toen een groot ijzeren kruis op de toren werd gezet.

Tien jaren bleef Hekate verborgen en stil, maar daarna volgden 4 jaren van omwenteling, oorlog en bloedige strijd en Oostende viel vermoeid ten gronde in 1604.

Hekate die haar intrek genomen had in de oude kruidkelders, gelegen naast de vernielde kerk, zag met woede in haar ogen en vol teleurstelling hoe Oostende stilaan weer werd opgebouwd. De kerk werd opnieuw ingewijd in 1606. Door deze wijding was er voor de duivel helaas geen plaats meer in de St.-Pieterskerk. Gedurende ongeveer 70 jaren bleef Hekate verslagen toekijken hoe de kerk werd verfraaid met schilderijen, koor en preekstoel. Haar woede kende echter geen grenzen meer toen ze zag hoe in 1675 een afbeelding van Sint-Pieter in het monumentale marmeren portaal werd geplaatst.

Zij slaagde er in 1712 in een loodgieter in haar macht te krijgen en liet deze brave burger op 19 juni van hetzelfde jaar de kerk in brand steken. In de ruïnes van het gebouw nam Hekate weer haar intrek en ze liet zich in 1729 insluiten. Om haar terugkomst te bewijzen liet zij op de vierkante basis een achthoekige toren plaatsen.

Langs brede en smalle paden gingen er nu weer 160 jaren voorbij, maar de duivel is onsterfelijk en dat bewees zij op 14 augustus 1896.

De hele kerk brandde af, enkel haar eigen schuilplaats bleef bewaard. Het ergste wat Hekate had kunnen overkomen, gebeurde in 1919 toen de Koninklijke Commissie voor Monumenten besloot het beeld van St.-Pieter tegen de toren te plaatsen. Hekate zelf kan niets beginnen tegen het 245 jaar oude beeld, maar door haar listigheid liet zij een nietsontziende klimplant heel hoog langs de toren naar boven klimmen om daar het hele beeld van St.-Pieter te overwoekeren en aan het oog en de herinnering van de Oostendenaar te onttrekken. Nu kan ze gedurende vele jaren ongemerkt en heel langzaam haar zielevijand laten verrotten.

En het was pas op 16 april 1986 dat men begreep waarom Sint-Pieter de opdracht gaf aan 5 duiven om elk met een koperen naald in de hand van Hekate te gaan prikken en zo deze duivel uit haar schuilplaats te halen en in het licht buiten de toren te tonen hoeveel schade er in de loop der jaren was veroorzaakt aan de toren - windhaan - Calvarie en aan het St.-Pietersbeeld zelf waarvan de handen al waren afgerot. De hand van Hekate is dood maar zij zelf leeft nog altijd in de Peperbus. Dit verhaal werd geschreven in opdracht van Anna, gestorven in 1487. De ziel van Anna is ook nog in de toren.....

----- PEPERBUSSE SOCIËTEIT 1478-1986 St.-PIETERSTOREN -----